

Daniels bok - Nummer åttito

Å avdekke den profetiske gåten: Å forstå historien i Daniel 11 og betydningen av det daglige i adventismen

Jeff Pippenger
2024-02-15

Etter at vi har gjennomgått historien fra 1863 og frem til endetiden i 1989, i sammenhengen med de fire vederstyggeligheter i Ezekiel kapittel åtte, som representerer Adventismens fire generasjoner, vil vi rette oppmerksomheten mot den kunnskapsøkning som ble avforseglet i 1989. Denne kunnskapsøkningen gjaldt de siste seks versene i Daniel kapittel elleve. I 1989 oppdaget vår lille sabbat-studiegruppe reformlinjene i Bibelens profetier, som Future for America ofte viser til, og som fastslår hendelsesrekkefølgen i enhver reformlinje, noe som igjen gjør det mulig for en profetistudent å utøve anvendelsen av metodologien for det sene regn, «linje på linje».

I løpet av få år (1992) hadde jeg skrevet et dokument som omhandlet de seks siste versene i Daniel elleve. Dokumentet ble skrevet til min egen tilfredsstillelse, for jeg hadde verken evne eller hensikt til å spre studien offentlig. Innen 1994 hadde dokumentet funnet veien til en selvunderholdende adventistisk tjeneste, og innen 1995 ble en serie på elleve artikler, som omhandlet de seks siste versene i Daniel elleve, publisert i et månedlig tidsskrift utgitt av denne tjenesten. Det finnes bare noen få spesifikke henvisninger til Daniel elleve i Profetiens Ånds skrifter, og den viktigste av dem alle ble et hovedargument for gyldigheten av den anvendelsen jeg fremla vedrørende disse versene.

«Vi har ingen tid å miste. Trengselstider ligger foran oss. Verden er opphisset av krigens ånd. Snart vil de trengselsscener som det er talt om i profetiene, finne sted. Profetien i det ellefte kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historie som har funnet sted som oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt. I det trettiende vers tales det om en makt som 'skal bli grepet av harme, [Daniel 11:30–36 sitert.]»

«Scener som ligner dem som er beskrevet i disse ordene, vil finne sted.» Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Søster White er tydelig på at 1798 er «endetiden».

«Men ved endens tid», sier profeten, «skal mange fare hit og dit, og kunnskapen skal bli stor.» Daniel 12:4.... Siden 1798 har Daniels bok vært åpnet, kunnskapen om profetiene har økt, og mange har forkynt det høytidelige budskapet om den nære dommen.» The Great Controversy, 356.

Vers førti i Daniel elleve begynner med: «Og ved endens tid.»

Og ved endens tid skal kongen i sør støte sammen med ham; og kongen i nord skal komme mot ham som en stormvind, med vogner og med ryttere og med mange skip; og han skal trenge inn i landene og oversvømme og fare fram. Daniel 11:40.

Det er tydelig, selv uten Profetiens Ånds direkte stadfestelse, at vers førti markerer begynnelsen på en rekke hendelser som begynte i 1798. Disse hendelsene leder frem til menneskenes nådetids avslutning, for det første verset i Daniels tolvte kapittel sier: «På den tid skal Mikael stå fram», og søster White gjør det klart at når Mikael står fram, avsluttes menneskenes nådetid.

«På den tid skal Mikael stå fram, den store fyrste som verner ditt folks barn. Og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært maken til siden det ble folk til og helt til den samme tid. Men på den tid skal ditt folk bli frelst, hver den som blir funnet oppskrevet i boken.» Daniel 12:1.

«Når den tredje engels budskap avsluttes, taler barmhjertigheten ikke lenger til fordel for jordens skyldige innbyggere. Guds folk har fullført sitt verk. De har mottatt «senregnet», «forfriskningen fra Herrens åsyn», og de er beredt for den trengselens time som ligger foran dem. Engler skynder seg fram og tilbake i himmelen. En engel som vender tilbake fra jorden, kunngjør at hans arbeid er fullført; den siste prøven er blitt ført over verden, og alle som har vist seg trofaste mot de guddommelige forskrifter, har mottatt «den levende Guds segl». Da opphører Jesus med sin forbønn i helligdommen der oppe. Han løfter sine hender og sier med høy røst: «Det er skjedd!»; og hele den englelige hær legger av sine kroner idet Han fremsetter den høytidelige kunngjøring: «Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles gjøre rettferdighet; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig.» Åpenbaringen 22:11. Hver sak er blitt avgjort til liv eller død.» The Great Controversy, 613.

Vers førti i Daniel elleve begynner i 1798, og i vers førtifem, når kongen i nord (pavedømmet) kommer til sin ende uten at noen hjelper ham, avsluttes menneskenes prøvetid, for det neste verset sier: «Og på den tid», og identifiserer dermed den «tid» som er fremstilt i det foregående verset, som er vers førtifem i Daniel elleve. Kongen i nord (pavedømmet) kommer til sin ende ved avslutningen av menneskenes prøvetid.

Derfor identifiserer historien i de seks siste versene i Daniel elleve en rekke begivenheter som begynner i 1798 og ender ved avslutningen av menneskets nådetid. Da søster White levde, lå 1798 åpenbart i hennes fortid. Da hun uttalte at «profetien i det ellevte kapittel av Daniel nesten har nådd sin fullstendige oppfyllelse», kan hun derfor bare vise til historie som finner sted etter 1798 og før Mikael står fram. Deretter sier hun uttrykkelig at «mye av den historien som har funnet sted som oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt», og underviser dermed profetistudenten om at den avsluttende historien i Daniel elleve, som «nesten har nådd sin fullstendige oppfyllelse», er blitt forbildet i andre deler av de historiske framstillingene som er gitt i Daniel kapittel elleve.

Når hun først understreker denne aller viktigste profetiske nøkkelen, siterer hun deretter vers tretti til trettiseks og erklærer: «Scener tilsvarende dem som er beskrevet i disse ord, vil finne sted.» Inspirasjonen gav en nøkkel for de profetistudenter som ønsket å forstå den endelige oppfyllelsen av Daniel elleve. Nøkkelen var at historien i de siste seks versene av Daniel elleve var parallell med historien fremstilt i vers tretti til trettiseks. Det finnes en rik overflod av lys som utledes av denne åpenbaringen, men det som må tas i betraktning her, er at i vers trettien i Daniel elleve blir «det daglige» tatt bort.

For rett å forstå den historien som illustrerer den rekkefølgen av begivenheter som leder frem til avslutningen av menneskets prøvetid, må en profetistudent ha den rette forståelsen av «det daglige». Dersom vers trettien identifiserer at Kristi helligdomstjeneste blir tatt bort, eller dersom det identifiserer borttagelsen av hedenskapet, er det fullstendig avgjørende å forstå dette, dersom du ønsker rett å forstå den parallelle historien som søster White talte om da hun skrev: «Scener lignende dem som er beskrevet i disse ord, vil finne sted.»

Selvsagt anerkjente ikke det laodikeiske adventismen oppfyllelsen av vers førti i Daniel elleve som en identifikasjon av Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, men verset identifiserer nettopp disse hendelsene. For dem som ønsket å forstå den profetiske kunnskapsøkningen som kom med oppfyllelsen av vers førti i 1989, ble den rette forståelsen av «det daglige» da nærværende sannhet. I den tidlige delen av det tjuende århundre var den rette forståelsen viktig, for den var en vesentlig del av de grunnleggende sannhetene som Herren brukte William Miller til å etablere.

Men i løpet av det tjuende århundrets første halvannet tiår var det sataniske protestantiske synet, som hevder at «det stadige» representerer Kristi helligdomstjeneste, et minoritetsstandpunkt, og det var ikke verdt å la en strid om sannheten at «det stadige» er et symbol på hedenskap, engang begynne. Dette er grunnen til at du fra de laodikeiske historiske revisjonistene vil høre at emnet om «det stadige» «ikke skal gjøres til et prøvespørsmål», eller «at emnet om ‘det stadige’ ikke skal opprøres». Det revisjonistene alltid utelater når de leder de ulærde i denne bestemte drøftelsen, er den kvalifikasjonen som inspirasjonen alltid la på emnet. Følgende avsnitt er rettet til eldste Haskell.

Eldste Haskell ledet forsvaret av den rette forståelsen av «det daglige» mot angrepene fra Prescott og Daniells i det første og andre tiåret av det tjuende århundre. Gi nøye akt, for søster White fastslår aldri at Haskells forståelse av «det daglige» var uriktig; hun pålegger ham ganske enkelt å ikke la uroen fortsette, for Herren ønsket ikke å gi sannhetens fiender (Prescott og Daniells) en vedvarende plattform til fortsatt å fremme sin falske lære. I avsnittet blir Haskell irettesatt for «kartet», og kartet det siktes til, er 1843-kartet. Haskell hadde gjengitt 1843-kartet som et vitnesbyrd i den striden. Men han gjenga det ikke bare; han tok også med nederst på kartet avsnittet fra søster White, hvor hun sier at «1843-kartet ble ledet av Herrens hånd og ikke skulle forandres». Mens du leser avsnittet, tell hvor mange ganger hun sier: «på dette tidspunkt».

«Jeg er pålagt å si til dere: La ingen spørsmål bli tatt opp på denne tid i Review som vil tende til å gjøre sinn urolige.... Vi har ikke tid nå til å gå inn i unødvendig strid, men vi bør alvorlig overveie nødvendigheten av å søke Herren om sann omvendelse i hjerte og liv. Det bør gjøres målbevisste anstrengelser for å sikre helliggjørelse av sjel og sinn.»

«Jeg har fått advarsler med hensyn til nødvendigheten av at vi holder samlet front. Dette er en sak av betydning for oss på denne tid. Som enkeltpersoner trenger vi å handle med den største varsomhet. »

«Jeg skrev til eldste Prescott og sa til ham at han måtte være ytterst forsiktig med ikke å innføre emner i Review som kunne synes å peke på feil ved vår tidligere erfaring. Jeg sa til ham at dette forholdet, hvor han mener at det er blitt gjort en feil, ikke er et livsviktig spørsmål,

og at dersom det nå skulle gis fremtredende plass, ville våre fiender utnytte det og gjøre et fjell av en maurtue.»

«Til deg sier jeg også at dette emnet [IDENTITETEN TIL «DET DAGLIGE» I DANIEL 8.] ikke bør gjøres til gjenstand for strid på denne tid. Nei, min bror, jeg føler at i denne krise i vår erfaring bør det kartet som du har fått utgitt på nytt, ikke spres. Du har gjort en feil i denne saken. Satan arbeider målbevisst for å fremkalle forhold som vil skape forvirring. Det finnes dem som ville glede seg over å se våre predikanter komme i strid om dette spørsmålet, og de ville gjøre stort vesen av det.»

«Jeg er blitt undervist om at når det gjelder det som kan bli sagt på begge sider av dette spørsmålet, er taushet på dette tidspunkt veltalenhet. Satan holder øye med en anledning til å skape splittelse blant våre ledende predikanter. Det var en feil å offentliggjøre diagrammet før dere alle kunne komme sammen og nå til enighet i saken. Dere har ikke handlet vist ved å bringe fram et emne som nødvendigvis må skape diskusjon og framførelsen av ulike meninger, for hvert enkelt punkt vil bli vridd og gitt en betydning som bare vil skade saken. Vi har alt vi kan gjøre med å håndtere de falske påstandene fra dem som har gitt bevis på sin villighet til å avlegge falskt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 9, 106, 107.

I den foregående artikkelen påviste vi at Ellen White sa at de som forkynte domstidens rop, hadde den rette forståelsen av «det daglige», og at Prescotts og Daniells' oppfatning, at «det daglige» representerte Kristi helligdomstjeneste, kom fra Satan. Hun irettesatte Haskell for at han lot striden fortsette, men ikke for hans standpunkt til sannheten om hva «det daglige» representerer. På den tiden trodde flertallet fremdeles på pionerernes forståelse av «det daglige», og enda viktigere: verset i Daniel elleve, som skulle bli avforseglet ved «endens tid» i 1989, lå fortsatt flere tiår frem i tiden. På den tiden (1989) ville betydningen av den rette forståelsen av «det daglige» være nødvendig. Revisjonistene utelater alltid Ellen Whites forbehold, som var begrenset til nettopp den bestemte perioden, fra sine fablers anretninger. Legg merke til tidsforbeholdet i det følgende avsnittet.

«Jeg har ord å tale til brødrene Butler, Loughborough, Haskell, Smith, Gilbert, Daniells, Prescott, og alle som har vært virksomme i å fremme sine syn med hensyn til betydningen av «det daglige» i Daniel 8. Dette skal ikke gjøres til et prøvespørsmål, og den uro som er oppstått som følge av at det er blitt behandlet som et slikt, har vært meget uheldig. Forvirring er blitt resultatet, og sinnene hos noen av våre brødre er blitt ledet bort fra den alvorlige overveielser som burde ha vært viet det arbeid som Herren har pålagt å bli gjort på denne tid i våre byer. Dette har behaget den store fienden av vårt verk.»

«Det lys som er gitt meg, er at intet bør gjøres for å øke opphisselsen omkring dette spørsmålet. La det ikke bringes inn i våre taler og dvels ved som en sak av stor betydning. Vi har et stort verk foran oss, og vi har ikke en time å miste fra det vesentlige arbeidet som skal gjøres. La oss begrense vår offentlige innsats til fremstillingen av de viktige sannhetslinjer som vi har klart lys over.

«Jeg vil henlede deres oppmerksomhet på Kristi siste bønn, slik den er nedtegnet i Johannes 17. Det er mange emner som vi kan tale om, — hellige, prøvende sannheter, skjønne i sin enkelhet. Ved disse kan dere dvele med inderlig alvor. Men la ikke «det daglige», eller noe

annet emne som vil vekke strid blant brødre, bli trukket inn på dette tidspunkt; for dette vil forsinke og hindre det arbeid som Herren nettopp nå vil at våre brødres sinn skal være rettet mot. La oss ikke opprøre spørsmål som vil åpenbare en tydelig meningsforskjell, men la oss heller hente frem fra Ordet de hellige sannheter om Guds lovs bindende krav.»

«Våre forkynnere bør søke å fremstille sannheten på den mest fordelaktige måte. Så langt det er mulig, la alle tale det samme. La talene være enkle og behandle livsviktige emner som lett kan forstås. Når alle våre forkynnere ser nødvendigheten av å ydmyke seg, da kan Herren arbeide med dem. Vi trenger nå å bli omvendt på ny, for at Guds engler kan samvirke med oss og gjøre et hellig inntrykk på sinnet hos dem vi arbeider for.

«Vi må smelte sammen i båndene av Kristus-lik enhet; da vil vårt arbeid ikke være forgjeves. Trekk i jevne drag, og la ingen stridigheter bli ført inn. Åpenbar sannhetens forenende kraft, og dette vil gjøre et mektig inntrykk på menneskesinnene. I enheten er det styrke.

«Dette er ikke en tid for å fremheve uviktige forskjeller. Dersom noen som ikke har en sterk, levende forbindelse med Mesteren, åpenbarer sin svakhet i kristen erfaring for verden, vil sannhetens fiender, som våker nøye over oss, utnytte det til det ytterste, og vårt arbeid vil bli hindret. La alle dyrke saktmodighet og lære av Ham som er saktmodig og ydmyk av hjertet. »

Emnet om «det daglige» burde ikke fremkalle slike bevegelser som har funnet sted. Som følge av den måten dette emnet er blitt behandlet av menn på begge sider av spørsmålet, er det oppstått strid, og forvirring er blitt resultatet.

«Broder Larry Smiths handling ved å utgi en traktat som inneholdt fordømmelse av hans brødre og av deres tro, var ikke godkjent av Gud. Og til eldste Prescott vil jeg si: Herren har ikke lagt noen byrde på deg når det gjelder denne saken.

«Det smertet meg å høre at eldste Daniells, vel vitende om at det forelå meningsforskjell i denne saken blant våre ledende brødre, skulle drive denne saken fram i forgrunnen, slik det ble gjort enkelte steder. »

«Andre av våre brødre har ikke vært ledet av visdom og har ikke resonnert klart fra årsak til virkning når det gjelder resultatene av deres bestrebelser på å opprettholde sine synspunkter angående tolkningen av «det daglige». Så lenge den nåværende tilstand av meningsforskjell om dette emnet består, la det ikke bli gjort fremtredende. La all strid opphøre. I en slik tid er taushet veltalenhet. »

«Guds tjeneres plikt på denne tid er å forkynne Ordet i byene. Kristus kom for å frelse sjeler, og vi, som forvaltere av Hans nåde, må meddele innbyggerne i de store byene kunnskap om Hans frelsende sannhet.» Pamfletter, nr. 20, 11, 12.

Bror Larry Smith, som hun henviste til, var særlig oppbrakt over situasjonen, for det var hans fars bok, Daniel and the Revelation, som Prescott og Daniells ønsket å omskrive for å forandre det han hadde skrevet om «det daglige». Bror Smith forsvarte sannheten, og også sin far. Hun kvalifiserer striden gjentatte ganger med ordene «på dette tidspunkt», og mot slutten sier hun: «Så lenge den nåværende tilstand av meningsforskjell angående dette emnet består, la det ikke gjøres

fremtredende.» Alle adventismens universiteter som underviser om «det daglige» i dag, lærer det sataniske synet. Det er åpenbart ikke de samme forholdene i dag som det var den gang.

Den andre generasjonen av adventismen begynte ved opprøret i 1888, og spiritualismen ble etablert blant lederskapet. Denne tilstanden åpnet døren for fremgangen av større spiritualistiske villfarelser som skulle frembringe et miljø av fremmedgjøring og splittelse, idet menn i ansvarlige stillinger bestemte seg for å fremme hva de personlig anså som sannhet. Menn som Daniells, Prescott og Kellogg ble symboler på den historien der Esekiel identifiserte hva de sytti eldste, «de eldste i Israels hus», ville «gjøre i mørket, hver mann i sitt billedkammers rom? for de sier: Herren ser oss ikke.»

I den generasjonen mistet begge budbærerne for budskapet fra 1888 veien i de stridighetene, den forvirringen og den spiritismen som oppslukte Esekiels sytti eldste, de som hadde avbildet avguder på templets vegger og på sitt sinns vegger. Helsearbeidet ble fjernet på grunn av Kelloggs spiritisme, og likevel leder revisjonistene innen laodikeisk adventisme de ulærde til å tro at en eller annen form for seier kom ut av kaoset i den generasjonen. Det fantes en parallell historie på Dommernes tid, der sammenfatningen av Dommernes historie passer fullkomment til denne perioden, for det siste verset i Dommerne sier:

I de dager var det ingen konge i Israel; hver mann gjorde det som var rett i hans egne øyne.
Dommerne 21,25.

Vi vil vise hvorfor Dommernes historie svarer til historien om adventismens annen generasjon etter hvert som vi går frem med disse artiklene, men det bør bemerkes at når man betrakter den laodikeiske adventismens historie, er den lett tilgjengelige historieskrivningen blitt levert av dem som bedriver historisk revisjonisme. Søster White ønsket visst ikke at emnet om «det daglige» skulle opprøres i løpet av den historien, når det i virkeligheten var en liten minoritet av menn som hun hadde sagt ble ledet av «engler som ble utstøtt fra himmelen», og som fikk en offentlig talerstol for å fremme sine villfarelser. Men å antyde at Søster White noen gang fastholdt den oppfatning at det var i orden å beholde villfarelse, er stikk motsatt av det hun trodde.

«Brødre, som Kristi sendebud advarer jeg dere mot å ta dere i vare for disse sidespørsmålene, hvis tendens er å lede sinnet bort fra sannheten. Villfarelse er aldri harmløs. Den helliggjør aldri, men fører alltid med seg forvirring og splid. Den er alltid farlig. Fienden har stor makt over sinn som ikke er grundig befestet ved bønn og grunnfestet i Bibelens sannhet.»
Testimonies, bind 5, 292.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Vi har ingen tid å miste. Trengselstider ligger foran oss. Verden er satt i bevegelse av krigens ånd. Snart vil de trengselsscener som det er talt om i profetiene, finne sted. Profetien i Daniels ellefte kapittel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historie som har funnet sted som oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt. I det trettiende vers tales det om en makt som «skal bli mismodig og vende tilbake og være fylt av harme mot den hellige pakten; således skal han gjøre; han skal endog vende tilbake og holde seg til dem som forlater den hellige pakten. Og hærstyrker skal stå til hans tjeneste, og de skal vanhellige

helligdommens vern og avskaffe det stadige offer og reise den ødeleggende styggedom. Og dem som handler ugudelig mot pakten, skal han forføre ved smiger; men de folk som kjenner sin Gud, skal stå faste og utføre storverk. Og de forstandige blant folket skal gi mange undervisning; men de skal falle ved sverd og ild, ved fangenskap og plyndring, i mange dager. Og når de faller, skal de få litt hjelp; men mange skal slutte seg til dem med smiger. Og noen av de forstandige skal falle, for å lutre dem og rense dem og gjøre dem hvite, like til endetiden; for det skal ennå vare til den fastsatte tid. Og kongen skal gjøre etter sitt eget forgodtbefinnende; og han skal opphøye seg og gjøre seg stor over hver gud og tale uhørte ord mot gudenenes Gud, og det skal lykkes for ham inntil vreden er fullbyrdet; for det som er fastsatt, skal bli gjort.» Daniel 11:30–36.»

«Scener lik dem som beskrives i disse ord, vil finne sted. Vi ser beviser på at Satan hurtig er i ferd med å få herredømmet over menneskesinn som ikke har gudsfrykt for øye. La alle lese og forstå profetiene i denne bok, for vi går nå inn i den trengselstid det er talt om:

«Og på den tid skal Mikael stå fram, den store fyrsten som står som vern for ditt folks barn; og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært maken til siden det fantes et folk, helt til den samme tid. Men på den tid skal ditt folk bli frelst, hver og én som finnes innskrevet i boken. Og mange av dem som sover i jordens støv, skal våkne, noen til evig liv og noen til skam og evig avsky. Og de forstandige skal skinne som himmelhvelvingens glans, og de som fører mange til rettferdighet, som stjernene i all evighet. Men du, Daniel, gjem ordene og forsegl boken inntil endetiden; mange skal fare hit og dit, og kunnskapen skal øke.» Daniel 12:1–4. Manuscript Releases, nummer 13, 394.